

K výkladu ustanovení § 216. č. 2 ex. ř. ohledně poplatků z převodu jmění.

V záležitosti konkursní dražby nemovitosti krámu č. 7 na Dominikánském náměstí vl. č. 598 katastrální obce města B., náležející do konkursní podstaty pozůstalosti po J. S., usnesl se nejvyšší dvůr soudní na dovolací stížnost hypotekární věřitelky Ž. K. v B., proti usnesení c. k. zemského soudu v B. jako soudu rekursního ze dne 17. února 1916, č. j. $\frac{R\ II\ 39/16}{26}$, jímž bylo na stížnost c. k. finanční prokuratury v Brně změněno rozvrhovací usnesení c. k. okresního soudu Brno-město ze dne 28. prosince 1915, č. j. $\frac{E\ VIII\ 2183/15}{20}$, v odst. 3. a 5., takto:

Dovolací stížnosti se vyhovuje, naříkané usnesení zemského soudu se mění a obnovuje se opět usnesení soudu první stolice.

Početní chyba, přihodivší se v odst. 5. rozvrhovacího usnesení prvního soudu, se opravuje v tom smyslu, že zbytek nejvyššího podání, který připadá Ž. K., obnáší správně 3354 K 04 h a schodek, který tato věřitelka utrpí, správně činí 184 K 82 h.

O d ů v o d n ě n í :

Pokud se dovolací stížnost snaží dovoditi, že erár nemůže činiti nároku na 1% poplatek z nemovitosti (§ 1. zákona ze dne 18. června 1901 č. 74 ř. z.) z nemovitosti, náležející do pozůstalosti po zemřelém I. S., totiž zmíněného krámu, poněvadž tato nemovitost byla prodána vnucenou dražbou ještě před odevzdáním pozůstalosti, tudíž nedošlo k převodu majetku na případ smrti, jsou tyto výklady pro rozhodnutí o dovolací stížnosti Ž. K. bezpředmětné, poněvadž tato věřitelka neodporovala příkázání kvoty tohoto poplatku v obnosu 55 K 10 h, vypadající na zmíněnou nemovitost z nejvyššího podání, vyslovenému prvním soudem, toto příkázání tudíž nabylo právní moci.

Rozhodnouti dlužno pouze otázku, bylo-li oprávněno, že soud druhé instance na stížnost c. k. finanční prokuratury poukázal ve prospěch eráru ještě další obnos 837 K 07 h, který se jeví jako kvota dědického poplatku, předepsaného z pozůstalosti ve výši 1% s 25% přírůžkou (sazební položka 106 B), jako přednostní položku na nejvyšší podání.

Tuto otázku dlužno popřítí.

Zemský soud se snaží odůvodniti své rozhodnutí pouze extensivním **výkladem §. 72. poplat. zák.** Tento soud vyvodil z citovaného zákonného ustanovení, kteréž předpisuje, že poplatek z převodu jmění, zvláště také poplatek z dědictví a odkazů vázne na věci, která tvoří předmět převodu, závěr, že jednotlivé pozůstalostní věci ručí solidárně za poplatek předepsaný

z celé pozůstalosti. Při tom bylo přehlédnuto náležitě oceniti okolnost, že pozůstalost po J. S. záležela z převážné části z movitých hodnot, dále bylo opomenuto vyhověti zásadám, vyjádřeným v §. 57. poplat. zák., a v §. 216. č. 2 ex. ř. Prvnější zákonné ustanovení nařizuje, že poplatek dlužno vyměřiti z čisté pozůstalosti, poslednější pak, že poplatky z převodů jmění a jinaké veřejné dávky dlužno poukázati v přednostním pořadí na nejvyšší podání z nemovitost prodanou vnucenou dražbou pouze tenkrát, sluší-li je zapraviti z nemovitosti. Z toho vyplývá jednak, že §. 72. poplat. zák. má ten smysl, že jednotlivá věc, náležející do pozůstalosti, ručí pouze za onu část poplatku, jenž se má zapraviti z čisté pozůstalosti, kteráž na ni připadá, jednak že příkázání na nejvyšší podání jest přípustno pouze v tomto objemu.

Z přítomných spisů vyplývá, že prodaná nemovitost byla v době úmrtí I. S. předlužena, takže nelze mluvíti vzhledem k této zvláštní podstatě o čisté pozůstalosti.

Přihlíží-li se k úmrtnímu dnu Ignáce S. (9. dubna 1914), přicházejí v úvahu dluhy, kryté právy zástavními, obnosem 5604 K 40 h.

Odhadní hodnota nemovitosti obnáší 5493 K, takže vyplývá schodek. Jest tudíž jasno, že zvláštní podstata, která jest předmětem rozvrhového řízení, byla jako předlužená pro aktivnost pozůstalostní bilance bez významu, že tudíž přihlášený dědický poplatek nemá k nemovitosti vztahu, který by byl nutný, aby jej bylo lze pokládati za zajištěný zákonným právem zástavním a umístiti jako přednostní položku.

Konečně nutno ještě podotknouti, že náhled zemského soudu o dosahu §. 72. poplat. zák., kdyby byl správný, značně by poškozoval bezpečnost hypotekárního úvěru, zvláště na poli obchodu a průmyslu, kdež jest hodnota nemovitostí velmi často podřízeného významu. Důkazem toho jest přítomný případ sám, ježto se činí nárok na více než pětinu reální hodnoty ve prospěch poplatků, kteréž nemohli hypotekární věřitelé ani z pozemkové knihy seznati, ani při vši opatrnosti předvídati. Nepoměr mohl by v podobných případech býti ještě daleko větší, kdyby jako dědici nebo odkazovníci nastupovati měly vzdálené příbuzné nebo vůbec ne příbuzné osoby. Výklad, který vede k takovýmto důsledkům, nelze pokládati za odpovídající duchu zákona.

(C. k. nejvyšší dvůr soudní, dne 28. března 1916,

R III 45/16
1)

A. K.

Nemovitost, věnovaná hlavně živnosti fiakrovské — byt rodiny v to počítajíc — ručí věcně celá za nedoplatky dotyčné daně